

*„A te bizonyosságaid én gyönyörűségem, és én tanácsadóim.
Lelkem a porhoz tapad; eleveníts meg engem a te ígéreted
szerint. Útaimat elbeszéltem előtted és te meghallgattál engem;
taníts meg a te rendeléseidre! Add értenem a te határozataidnak
útát; hogy gondolkodjam a te csodálatos dolgaidról! Sír a lelkem
a keserűség miatt; vigasztalj meg a te ígéd szerint!”
(Zsoltárok 119:24-28)*

Deo volente Szentgálon, 2009. szeptember 24-én,
Bozzay Lajos Gábor presbiter, temető gondnok felett
(született Szentgálon, 1944. december 22-én,
elhunyt Szentgálon, 2009. szeptember 21-én)

Soli Deo Gloria!

Bozzay Lajos kurátor-presbiter testvérünk hirtelen távozása súlyos veszteség nemcsak a szűkebb, de a tágabb család, a Szentgáli Református Egyházközség számára is. Úgy érezzük pillanatnyilag, hogy pótolhatatlan az az űr, amelyet támasztott elmenetelével a szívünkben és a gyülekezet szívében. Hiszen a szíve-lelke, jótékony motorja volt Ő mind halálig a szentgáli szentegyháznak.

Azonban akkor és csak akkor leszünk méltók **Bozzay Lajos** szeretett atyánkfia immár ránk hagyományozott lelki hagyatékára, ha itt és most, ebben a fájdalmas órában Isten üzenetére figyelünk. Hallgassuk hát így, alázatosan, csendes sírással, befelé folyó könnyekkel: mit üzen az Úr nekünk, megsebzett szívűeknek. Hallgassuk az Úr szavát, ahogy oly példás rendszerességgel hallgatta **Bozzay Lajos** testvérünk és barátunk. Hallgatta, még az elmenetele éjszakáját megelőző napon is. Merthogy hogyan is lehetett volna másként, minthogy az Úr napját követő csendes

éjszakán szólította magához a mi kegyelmes mennyei édes Atyánk így: *Jövel, hozzám, édes Gyermekem!*

Amikor vasárnap szokás szerint szeretettel üdvözlöttük egymást az orgona melletti karzaton, a mindig oly kedves mosoly nem árulta el, hogy ez az édesatyai hívás el fog hangzani a következő éjszakán. Figyeljünk tehát az Úr szavára, ahogy **Bozzay Lajos** figyelt mindvégig.

Ez alkalommal kivételesen a felolvasott verseket fordított sorrendben, visszafelé haladva próbáljuk megszívlelni.

„Sír a lelkem a keserűség miatt; vigasztalj meg a te ígéd szerint!” Igen. Ez a mi személyes könyörgő fohászuk is e koporsó mellett. Hát persze, hogy sír a lelkünk. Hiszen olyas valakit veszítettünk el most – legalábbis a földiekre nézve – akit tiszteltünk, becsültünk és szerettünk. Mert erre volt érdemes. *Sír a lelkünk a keserűség miatt, Uram – „...vigasztalj meg a te ígéd szerint!”* Azért **„...ígéd szerint...”** mert másképp, más útonmódon nincs vigasztalás. De az Isten Igéje szerint van. Ezt a vigasztaló Igét hirdette **Bozzay Lajos** testvérünk és barátunk szép énekhangjával sok ravatal felett. S most Őt siratjuk – és ugyanúgy, mint Ő az Igére figyelünk.

Így aztán még az is várható, remélhető – hiszen Istennél semmi sem lehetetlen – hogy Isten vigasztaló Igéje révén csendesedik a sírásunk, könnyebbedik a keserűségünk.

Különösen akkor, ha így könyörgünk tovább a zsoltárossal: **„Add értenem a te határozataidnak útát; hogy gondolkodjam a te csodálatos dolgaidról!”** Ez az alázatos imádság feltétele a megvigasztalódásnak. Miért is? Hát azért, mert az örökkévaló Isten végzéseit, határozatait, döntéseit elfogadni nem valamiféle tehetetlen beletörődést jelent. Ellenkezőleg: egy dinamikus rendező erő az az életünkben, amely az isteni rendeléseket tiszteletben tartja és tartatja. Hogy ezek között az isteni rendelések között seregnyi csodálatos dolog is van, amiről nem árt elgondolkodni – ez már csak természetes. Ó, milyen csodálatos volt, hogy az 1999. tavaszán elvégzett súlyos szívműtét után még

egy áldott évtizednyi időre visszakaptuk **Bozzay Lajos** atyánkfiát! *Gondolkodjunk hát annak csodálatos dolgairól, aki ajándékkul adta távozó Testvérünket mind mostanáig Szeretteinek és Gyülekezetének!*

„Útaimat elbeszéltem előtted és te meghallgattál engem; taníts meg a te rendeléseidre” – hangzik tovább a zsoltáros fohász. Mégpedig úgy hangzik, olyan ismerősen hangzik, mintha csak távozó kedves Testvérünk kellemes hangján hallanánk. Tudom, hogy Ő pont ilyen alázatos volt az imádkozásban. Feltárta az Úr előtt útait, kéréseit, aztán végül rendre azt kérte: *tanítsa meg az Úr a rendeléseinek elfogadására.* Vagyis, hogy minden csak akkor kell, ha az Úr jónak látja! Én hallottam **Bozzay Lajost** fennhangon, a saját egyszerű szavaival imádkozni a Gyülekezetünk ügyeiért, ott a régi lelkészi hivatal irodájában. Így tudom, hogy pont ilyen alázatos volt az Ő imádsága is, mint a zsoltárosé. Ó, legyen hát ilyen a miénk is!

„Lelkem a porhoz tapad; eleveníts meg engem a te ígéreted szerint” – így folytatódik ez az alkalmi imádság Szerettünk koporsója felett. Bizony, lelkünk a porhoz, a portesthez tapad. De aztán, a feltámadásig történő szunnyadást követően Isten ígérete szerint meg fog elevenedni. Jézus Krisztus feltámadása óta ez már nem kérdés többé! Ő ugyanis azt mondta: *„...Én élek, ti is élni fogtok.”* (János 14:19) Ó, milyen sokszor hallotta távozó Testvérünk a temetői énekes vigasztaló szolgálata során az apostoli feltámadás-himnuszából, hogy *„Balgatag! Amit te vetsz, nem elevenedik meg, hanemha megrothadand.”* (I.Korintus 15:36) Vagyis: ez a mi múlandó portestünk elenyészik, de Isten Lelke meg fogja eleveníteni azt a feltámadáskor. Ezt hitte és vallotta **Bozzay Lajos** atyánkfia. Erről szólt az Ő élete. Vasárnap hangzott a szószékről az utolsó együtt hallott igei üzenet. Vajon hogyan hathatott Rá az Ige a *Filippi levélből*: *”Mert a mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk; Ki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez, amaz Ő*

hatalmas munkája szerint, mely által maga alá is vethet mindeneket.” (Filippi 3:20,21) Minden esetre így elkészönni, ilyen igei kontextusban elbúcsúzni Szerettünktől, reményteljes távlatokat ígér. Mert tudva tudjuk és ezt hirdetjük e ravatal felett is, hogy találkozni fogunk ama *megelevenítettéskor!*

Végül a záró imádságsor mintegy summája az eddig elmondottaknak és mintha csak feltenné a koronát egy ellobbant áldott, drága földi életre így: „***A te bizonyosságaid én gyönyörűségem, és én tanácsadóim.***” Ó, mennyire tudott örülni, szinte gyönyörűségét lelte abban távozó Testvérünk, ha az ősi szentgáli szent gyülekezet valamiben gyarapodott, egy új épülettel vagy épület felújításokkal, aztán dicsérő szó is kijött az ajkán; először Istent dicsőítette, majd elismeréssel méltatta az emberi igyekezetet is. Isten kegyelmének bizonyosságai a saját életében csakúgy, mint szeretett gyülekezete életében gyönyörűség voltak számára. A jövendőt pedig mindig abból a szemszögből nézve kérte el az Úrtól, hogy mennyi áldást adott már eddig. Az ilyen gondolkodásmód arra enged következtetni, hogy az illetőnek maga Isten a *tanácsadója*, és pedig a *gyönyörűségesen megtapasztalt bizonyosságok fényében.*

Bozzay Lajos atyánkfia élte és vallotta, hogy minden napunk ajándék és kegyelem. Ez határozta meg földi életének utolsó szakaszát.

Megpróbált, jóságos szívének a nagy bánat is meg a nagy öröm is újabb megpróbáltatást jelentett. Ez év elején elveszítette hűséges barátját és Krisztusban testvérét. Három héttel ezelőtt pedig a szűkebb családban történt menyegző testvéri szeretetből fakadó, túláradó és igaz öröme dolgoztatta meg az érzelmes szívet. És ez a kedves jó szív most megpihent az ő fáradságaitól. „***...Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket.***” (Jelenések 14:13)

Isten akaratából tehát most fájdalmasan bár, de el kell engednünk szeretett Testvérünk kezét. El kell engednünk, átmenetileg, a feltámadásig, a találkozásig, a viszontlátásig. Azért kell elengednünk, hogy távozó Testvérünk odaátról, a mennyei hajlékokból is mindkét kezét áldásra emelhesse és áldjon bennünket onnan felülről is.

Így, ilyen gondolatok közepette köszönjük hát el Tőle, istenes megszorodással, a feltámadásba és az örök életbe vetett hit által.

Így köszönjétek el Tőle, édes Szerettei: négy évtizede boldogságban és próbákban is hű Hitvestársa, Gyermekai, Unokái, Vője, Menye, édes Húgai, Sógorai, Keresztszülei, Nászasszonyai és Családjaik, közeli és távoli Hozzátartozói, Rokonai, jó Barátai, Szomszédai, Énekkaros Társai, Presbiter Társai, a templomos Gyülekezet és az egész Szentgáli Szentegyház – mindnyájan fájó szívvel, de a feltámadás és az örök élet reménységével a szívünkben köszönünk el. „...*Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úrnak neve!*” (Jób 1:21) *Ámen!*

Legyen áldott a Te szent neved, Urunk, hogy kétséget kizárón Te adtad és most Te vetted el tőlünk **Bozzay Lajos** atyánkfiát és testvérünket. Köszönjük, hogy annyi áldást adtál nekünk Őbenne, az Ő személyiségében, derűjében, hitében, mosolyában és egész lényében. Olyan jó volt Vele lennünk s most ne haragudj, Urunk, de azt kell mondanunk: nagyon fog hiányozni nekünk! Elfogadjuk alázatosan végzésedet, de mégis fáj a szívünk. Mert úgy érezzük, kiszakadt belőle egy darab, egy nagyon kedves, értékes darab, akit úgy hívtunk, hogy **Bozzay Lajos**. És mégis köszönjük Neked testvérünk és barátunk hat és félévtizednyi itteni életét. Köszönjük Neked azért, mert ó, de szegényebbek lennénk, ha nem ismerhettük volna Őt. Kérünk, áldd meg mindazokat, akik ilyen végtelen szeretettel gondolnak Rá s imádkoznak Érte odaátra átnyúlóan is. Áldd meg a legszűkebb hozzátartozói körét, hű

Társát, jó Gyermekkeit és rajongásig szeretett Unokáit, de mindazokat áldd meg, akiknek most összetört a szívünk. Könyörülj, hogy istenes lélekkel gyászoljunk!

Magasztalunk **Bozzay Lajos** testvérünk életéért és szolgálatáért. Köszönjük, hogy a miénk lehetett!

Kérünk, add ajkunkra hitvallásként a bizonyágtételt:

*„Nincs kétségem, megvigasztaltál,
Erősítéd én szívemet,
Könyörgésemben meghallgattál,
Érzem már szent kegyelmedet.
Én Istenem, én Istenem,
Irgalmazz kérlek énnekem!”
(223. dicséret 6.)*

Ámen!